

UZASADNIENIE

Powód, Syndyk masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od pozwanej M. G. kwoty 4.950,00 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 lipca 2018 r. do dnia zapłaty. Domagał się również zasądzenia od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo - Kredytowa z siedzibą w W. działa na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze, ustawy z dnia 05 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo - kredytowych oraz na podstawie postanowień Statutu Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej w W., którego tekst jednolity ustalony został w dniu 24 kwietnia 2014 r. z modyfikacjami, wynikającymi z ogłoszenia (...), tj. z ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe w brzmieniu, obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. Powód wyjaśnił, że pozwana złożyła deklarację członkowską w (...), w której zawarła oświadczenie, że treść Statutu jest jej znana oraz zobowiązała się ściśle przestrzegać jego postanowień. Zobowiązała się również opłacić przewidziane w Statucie wpisowe w wysokości 39,00 zł., wnieść obowiązkowe udziały w ilości 1 oraz wpłacić wkład członkowski w wysokości 1,00 zł. Po podpisaniu i złożeniu deklaracji członkowskiej pozwana wpłaciła wkład członkowski w wysokości 1,00 zł., wpisowe w wysokości 39,00 zł. oraz wniosła jeden udział obowiązkowy w kwocie 30,00 zł. Następnie pozwana złożyła oświadczenie o zadeklarowaniu dobrowolnych nadobowiązkowych udziałów w (...), które zostały przez nią wniesione i opłacone. Powód podał, że łączna kwota zadeklarowanych i wpłaconych przez pozwaną udziałów obowiązkowych i nadobowiązkowych stanowi równowartość kwoty, dochodzonej pozwem.

Powód wyjaśnił również, że po ogłoszeniu upadłości (...), co nastąpiło postanowieniem z dnia 05 lutego 2015 r., okazało się, że strata bilansowa Kasy za 2014 r. nie została pokryta w całości z funduszu zasobowego i udziałowego. W związku z powyższym decyzją z dnia 28 października 2016 r. Syndyk na podstawie § 59 ust. 5 Statutu w zw. z art. 26 ust. 3 ustawy o (...) stwierdził, że członkowie (...) ponoszą odpowiedzialność za jej stratę bilansową do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, oznaczając granice tej odpowiedzialności w ten sposób, że każdy członek Kasy w związku z zaistniałą stratą jest zobowiązany do dopłaty 100% wartości posiadanych i wpłaconych udziałów. Powód zaznaczył, że dochodzona pozwem należność stanowi równowartość 100% wpłaconych i posiadanych przez pozwaną udziałów w (...). Wyjaśnił, że podstawę prawną roszczenia, objętego pozwem, stanowią art. 19 § 2 Prawa spółdzielczego w zw. z art. 2 ustawy o (...) i art. 26 ust. 3 ustawy o (...) oraz postanowienia Statutu (...). Decyzja o przyjęciu podwyższonej odpowiedzialności majątkowej członków (...) za wszelkie straty została podjęta uchwałą Zwyczajnego Zebrania Przedstawicieli Członków Kasy z dnia 27 czerwca 2013 r., a następnie zarejestrowana przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w dniu 27 czerwca 2013 r. Do dnia ogłoszenia upadłości, prawo żądania zapłaty z tytułu podwójnej odpowiedzialności za straty, powstałe w Kasie, zastrzeżone było do kompetencji walnego zgromadzenia spółdzielni. Począwszy jednak od dnia ogłoszenia upadłości (...) walne zgromadzenie pozbawione zostało tego uprawnienia na rzecz Syndyka, który jest wyłącznie legitymowany do dochodzenia roszczeń wobec członków Kasy z tytułu podwyższonej odpowiedzialności za straty Kasy. Dla skutecznego dochodzenia tych roszczeń nie jest wymagane podjęcie jakichkolwiek uchwał przez walne zgromadzenie (zebranie przedstawicieli) upadłej Kasy.

Pozwana, M. G., wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu. Zakwestionowała roszczenie co do zasady i co do wysokości. Wskazała, że strata, wyliczona za jeden rok działalności, nie może stanowić podstawy do żądania od członków spółdzielni wyrównania tej starty (k. 304).

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana M. G. w dniu 17 marca 2014 r. złożyła deklarację członkowską w Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo – Kredytowej z siedzibą w W.. Oświadczyła w niej, że treść Statutu ww. Kasy jest jej znana oraz że zobowiązuje się ściśle przestrzegać jego postanowień. Zobowiązała się również opłacić przewidziane w Statucie wpisowe w wysokości 39,00 zł., wnieść obowiązkowe udziały w ilości 1 oraz wpłacić wkład członkowski w wysokości 1,00 zł. Uchwałą Zarządu ww.

Kasy z tego samego dnia została ona przyjęta w poczet członków (...) od dnia 17 marca 2014 r. Pozwana wpłaciła wkład członkowski w wysokości 1,00 zł., wpisowe w kwocie 39,00 zł. oraz wniosła jeden udział obowiązkowy w kwocie 30,00 zł. Oświadczeniem z dnia 20 marca 2014 r. pozwana zadeklarowała dodatkowe udziały w (...) w liczbie 164, które zobowiązała się wpłacić w terminie 30 dni.

Postanowieniem z dnia 05 lutego 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt X GU 53/15, Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie ogłosił upadłość Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej z siedzibą w W. z możliwością zawarcia układu, powierzając sprawowanie zarządu całym majątkiem upadłego zarządcy w osobie L. K..

Postanowieniem z dnia 19 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt X GUp 87/15 Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie zmienił sposób prowadzenia postępowania upadłościowego Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej z siedzibą w W. z postępowania z możliwością zawarcia układu na postępowanie obejmujące likwidację majątku upadłego i ustanowił Syndyka masy upadłości w osobie L. K..

(dowód: deklaracja członkowska k. 48, oświadczenie o zadeklarowaniu dodatkowych udziałów k. 49, potwierdzenie wpłaty k. 313, postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 05.02.2015 r. X GU 53/15 k. 29, postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 19 marca 2015 r. X GUp 87/15 k. 30)

Decyzją z dnia 17 marca 2015 r. zarządca Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej z siedzibą w W. w upadłości układowej, działając na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 05 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych, w związku z odnotowaną za rok 2014 stratą bilansową Kasy, zaliczył środki zgromadzone w ramach funduszu zasobowego i funduszu udziałowego na pokrycie straty bilansowej za 2014 r. Powołując się na art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze w zw. z art. 2 ustawy z dnia 05 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych, postanowił, że udziały wpłacone przez członków Kasy zostają przeznaczone na pokrycie strat Kasy za rok 2014. Decyzja została wydana w oparciu o dane finansowe (...) za rok 2014, które następnie zostały potwierdzone w sprawozdaniu finansowym ww. Kasy za rok 2014 z dnia 21 września 2015 r. Na skutek dokonanego zaliczenia wysokość straty bilansowej za rok 2014 uległa zmniejszeniu do kwoty 2 264 215 497,98 zł.

(dowód: Statut (...) z dnia 24.04.2014 r. k. 51-53, sprawozdanie finansowe za 2014 r. k. 64-68, sprawozdanie finansowe k. 68-76, decyzja nr (...) k. 77)

Decyzją nr (...) z dnia 28 października 2016 r. Syndyk masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej z siedzibą w W., powołując się na § 59 ust. 5 Statutu w zw. z art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 05 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych, stwierdził, że członkowie (...) ponoszą odpowiedzialność za jej stratę bilansową oraz określił ich odpowiedzialność za stratę bilansową za rok 2014 w podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, oznaczając granice tej odpowiedzialności w ten sposób, że każdy członek Kasy w związku z zaistniałą stratą jest zobowiązany do dopłaty 100% wartości posiadanych i wpłaconych udziałów.

(dowód: decyzja nr (...) k. 78-79)

Pismem z dnia 28 maja 2018 r. syndyk masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej z siedzibą w W. w upadłości likwidacyjnej wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 4.950,00 zł., stanowiącej równowartość wpłaconych przez nią udziałów.

(dowód: wezwanie do zapłaty z zpo k. 80-84)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów, złożonych przez powoda, których autentyczność i wiarygodność nie były kwestionowane.

Okoliczności faktyczne w rozpoznawanej sprawie były między stronami bezsporne. Sporna pozostawała natomiast kwestia, czy pozwana zobowiązana jest do dopłaty 100% wartości posiadanych i opłaconych udziałów, tj. czy istnieje podstawa do tego, aby domagać się od niej uczestniczenia w pokryciu straty bilansowej w podwójnej wysokości wpłaconych udziałów.

Podstawę prawną roszczenia stanowi art. 19 § 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz.U. 2020 r. poz. 275) w zw. z art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 05 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz.U. 2019 r. poz. 2412 ze zm.) w zw. z § 59 ust. 5 Statutu Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej z siedzibą w W., którego tekst jednolity ustalony został w dniu 24 kwietnia 2014 r.

Zgodnie z treścią art. 19 § 2 ustawy Prawo spółdzielcze, członek spółdzielni uczestniczy w pokrywaniu jej strat do wysokości zadeklarowanych udziałów. Przepis art. 26 ust. 3 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych stanowi natomiast, że odpowiedzialność członków kas za straty powstałe w kasie, może zostać podwyższona w statucie kasy do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów. Statut (...) w § 59 ust. 5 przewiduje, że odpowiedzialność członków za straty powstałe w kasie jest równa podwójnej wysokości wpłaconych udziałów.

Gdyby poprzestać tylko i wyłącznie na lekturze ww. przepisów, można byłoby przyjąć, że roszczenie skierowane wobec pozwanej o uzupełnienie udziałów do podwójnej wysokości, jest uzasadnione.

Pozostaje jednak istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy pytanie, czy Syndyk ma kompetencje oraz skuteczne uprawnienie do podejmowania działań, zmierzających do dochodzenia od członków (...) roszczeń, związanych z ich odpowiedzialnością za straty kasy do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów.

Wskazać należy, iż instytucja dodatkowej odpowiedzialności członkowskiej nie ma na celu zabezpieczenia interesów wierzycieli (...) na wypadek ogłoszenia jej upadłości, lecz poprzez wzmocnienie stabilności finansowej Kasy ma służyć zapewnieniu ciągłości jej działania. Z momentem ogłoszenia upadłości (...) syndyk nie kontynuuje prowadzenia przedsiębiorstwa upadłego, nie jest to jego zadaniem. Rolą Syndyka jest natomiast zaspokojenie wierzycieli, w stosunku do których członkowie (...) – zgodnie z art. 19 § 3 ustawy Prawo spółdzielcze – nie ponoszą odpowiedzialności. Zatem nie istnieje podstawa prawna do pokrycia przez syndyka straty bilansowej (...) w omawiany tu sposób.

Co więcej, organem uprawnionym do podjęcia uchwały w przedmiocie pokrycia straty z dodatkowych dopłat na podstawie art. 26 ust. 3 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo - kredytowych i na podstawie postanowień Statutu Kasy jest wyłącznie organ uchwałodawczy (...). Przepis art. 38 § 1 pkt 4 ustawy Prawo spółdzielcze stanowi bowiem, że do wyłącznej właściwości walnego zgromadzenia należy podejmowanie uchwał w sprawie podziału nadwyżki bilansowej lub sposobu pokrycia strat. Przepisy o organach spółdzielni stosuje się też podczas postępowania upadłościowego, jeżeli z przepisów prawa upadłościowego nie wynika inaczej. Tymczasem art. 433 ustawy Prawo upadłościowe, mający odpowiednie zastosowanie do spółdzielczych kas oszczędnościowo – kredytowych, przewiduje rozwiązanie organów zarządczych i nadzorczych, a nie uchwałodawczych. W tych okolicznościach, w ocenie Sądu, Syndyk nie jest uprawniony do podjęcia decyzji o pokryciu straty bilansowej (...) z dodatkowych wpłat członków Kasy.

Podkreślenia wymaga również fakt, że pokrycie straty bilansowej (...) może nastąpić wyłącznie w związku z dokonaniem przez najwyższy organ spółdzielni - Zebranie Przedstawicieli Członków zatwierdzenia sprawozdania finansowego Kasy.

Zgodnie bowiem z art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 29 września 1994 o rachunkowości (Dz.U. z 2019 r. poz. 351 ze zm.), podział lub pokrycie wyniku finansowego netto może nastąpić po zatwierdzeniu sprawozdania finansowego przez organ zatwierdzający. Skoro w myśl art. 53 ust. 2a w zw. z art. 53 ust. 1 ustawy o rachunkowości sprawozdanie finansowe jednostek, co do których ogłoszono upadłość, nie podlega zatwierdzeniu, to zgodnie z art. 53 ust. 3 ww. ustawy, pokrycie wyniku finansowego netto dokonane bez uprzedniego zatwierdzenia sprawozdania finansowego jest nieważne z mocy prawa.

W orzecznictwie sądów powszechnych uprawnienie syndyka masy upadłości w omawianym zakresie jest oceniane rozbieżnie. Również w piśmiennictwie nie ma zgody co do sposobu jego rozstrzygnięcia. Dominuje jednak, zasługujący na podzielenie pogląd, że bez podjęcia przed ogłoszeniem upadłości uchwały walnego zgromadzenia (zebrania przedstawicieli) o pokryciu straty bilansowej w wysokości podwójnej wartości udziałów, syndykowi nie przysługuje roszczenie do członków kasy na podstawie art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 05 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo - kredytowych z powołaniem na statut kasy, jako samoistną podstawę roszczenia.

Przede wszystkim art. 26 ust. 3 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych, pozwalający na wprowadzenie do statutu (...) podwyższonej odpowiedzialności członków za straty, powstałe w kasie, do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, ma charakter wyjątkowy, zwiększając potencjalną odpowiedzialność członków kasy za jej straty w stosunku do art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze. Nie ma on odpowiednika, ani w prawie spółdzielczym, ani w przepisach o bankowości spółdzielczej, nie powinien być zatem wykładany rozszerzająco. Problemy interpretacyjne zwiększa jego lakoniczność, nie określa on bowiem precyzyjnie mechanizmu uruchomienia dodatkowej odpowiedzialności członka kasy.

Zgodnie z art. 38 § 1 pkt 4 ustawy Prawo Spółdzielcze w zw. z art. 2 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych, podejmowanie uchwał w sprawie sposobu pokrywania strat należy do wyłącznej właściwości walnego zgromadzenia (zebrania przedstawicieli). Odpowiedzialność ta nie powstaje zatem ipso iure z chwilą powstania straty finansowej. Jej zakres będzie każdorazowo uzależniony od treści uchwały, o ile nie zostanie ona wzruszona w postępowaniu sądowym. Uchwała powinna określać sposób pokrycia straty, wysokość odpowiedzialności i terminy wnoszenia dopłat. Nie można zatem identyfikować zmiany statutu kasy, dokonanej przez walne zgromadzenie (zebranie przedstawicieli), wprowadzającej maksymalne granice odpowiedzialności członków kasy, z uchwałą walnego zgromadzenia o pokryciu strat. Członek obciążony stratami w kasie na podstawie uchwały, znajdującej podstawę w regulacji statutowej, wprowadzonej na podstawie art. 26 ust. 3 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych, musi mieć bowiem zapewnione minimum gwarancji korporacyjnych z zachowaniem prawa do sądu (art. 42 § 3 i 3 Pr. spół.). Przyjęcie, że ogłoszenie upadłości uchyla te gwarancje z uwagi na cele postępowania upadłościowego jest bezpodstawne, pokrycie straty finansowej kasy przez jej członka nie zostało bowiem pomyślane jako instrument zaspokajania wierzycieli.

Za przyjętym stanowiskiem przemawia także wykładnia prokonstytucyjna, odmienne rozwiązanie różnicowałoby bowiem sytuację członków (...) w upadłości i nie poddanych procedurze upadłościowej, skoro jedni z nich mieliby możliwość zaskarżenia uchwały walnego zgromadzenia (zebrania przedstawicieli) do sądu, kwestionując zasadność zwiększenia swojej partycypacji w stratach kasy, a drudzy zostaliby pozbawieni takiej możliwości. Zgodnie z art. 38 § 1 pkt 4 ustawy Prawo spółdzielcze w zw. z art. 2 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych, podejmowanie uchwał w sprawie sposobu pokrycia strat należy do wyłącznej właściwości walnego zgromadzenia. Dodatkowa odpowiedzialność członkowska może zatem stać się źródłem pokrycia straty jedynie w razie podjęcia uchwały, która ma charakter konstytutywny. Członkowie kasy nie mogą być bowiem przymuszani do ponoszenia na rzecz kasy dodatkowych, nieobligatoryjnych świadczeń.

Syndyk zatem nie posiada kompetencji do zastąpienia uchwały walnego zgromadzenia swoją decyzją i wykreowania roszczenia o wypłatę należności w wymiarze podwójnej wartości udziałów, czynność ta bowiem nie mieści się w sferze zarządu majątkiem upadłego. Podstaw do takich działań nie dają przepisy ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe. Syndyk zgodnie z art. 173 Prawa upadłościowego zarządza i rozporządza mieniem upadłego, a kwota objęta sporem nie weszła w skład masy, ponieważ przed ogłoszeniem upadłości nie zostały spełnione warunki, pozwalające na przekształcenie potencjalnego uprawnienia kasy wobec członka w wierzytelność o konkretnej wysokości (art. 61- 62 Prawa upadłościowego) i podjęcia czynności, zmierzających do jej ściągnięcia (art. 331 ust. 1 Prawa upadłościowego). Ocenę tę wzmacnia art. 135 Prawa spółdzielczego w zw. z art. 2 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych, który wyraźnie przyznaje syndykowi jedynie uprawnienie domagania się od członków wpłaty nieuiszczonej części udziału, skonkretyzowanego przed ogłoszeniem upadłości, a nie należności odniesionej do wysokości udziału, tym bardziej w podwójnej wysokości. Regulacja ustawowa, a w ślad za nią statutowa,

wyznacza jedynie górną granicę odpowiedzialności członka kasy za straty bilansowe. Za przyjętym stanowiskiem przemawiają także istotne względy pragmatyczne. Wysokość straty może bowiem uzasadniać podwyższenie progu odpowiedzialności członków jedynie częściowo, co wymaga skonkretyzowania ich zwiększonej odpowiedzialności właśnie w treści uchwały.

Jak wyżej wskazano, regulacja z art. 26 ust. 3 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych ma służyć wzmocnieniu stabilności finansowej kasy przez zwiększenie zaangażowania środków jej członków i zapewnienie jej dalszego kontynuowania działalności, nakierowanej na gromadzenie środków pieniężnych wyłącznie swoich członków, udzielanie im pożyczek i kredytów, przeprowadzanie na ich zlecenie rozliczeń finansowych i pośredniczenie przy zawieraniu umów ubezpieczenia (art. 3 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych). Skuteczna stabilizacja finansowa w trakcie upadłości likwidacyjnej nie jest już możliwa, skoro prowadzi ona do optymalnego zaspokojenia wierzycieli poprzez likwidację majątku upadłego (art. 2 ust. 1 Prawa upadłościowego). W takich warunkach podejmowanie decyzji o sposobie pokrycia straty jest bezcelowe, a wykorzystanie tego instrumentu przez syndyka sprzeczne z celem tej regulacji.

Zgodnie natomiast z art. 19 § 3 Prawa spółdzielczego, członkowie spółdzielni, którą jest (...), nie odpowiadają wobec wierzycieli spółdzielni za jej zobowiązania. Możliwość obciążenia członków zwiększoną odpowiedzialnością za straty, powstałe w kasie, nie miało służyć interesom wierzycieli i umożliwieniu im wyższego zaspokojenia na wypadek ogłoszenia upadłości, a miało zapewniać ciągłość działania kasy.

Zwraca się również uwagę, że art. 26 ust. 3 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych został umieszczony w jej rozdziale 4, poświęconym gospodarce finansowej kas, a nie w rozdziale 6 b, dotyczącym połączenia, przejęcia, likwidacji i upadłości kas. Zawarta w nim regulacja odnosi się zatem do okresu, w którym kasa prowadzi działalność z ujemnym lub dodatnim efektem. Z przepisów ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych nie wynika też, by przepis ten miał być odpowiednio stosowany w postępowaniu upadłościowym, którego cele kolidują z celami, które ustawodawca chciał osiągnąć tą regulacją.

Wskazać także należy, iż Sąd w całości podziela pogląd, wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2019 r. w sprawie III CZP 42/19, w której zajmował się on zagadnieniem prawnym, przedstawionym przez Sąd Okręgowy w Białymstoku w sprawie II Ca 1103/18. Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy, Syndykowi masy upadłości spółdzielczej kasy oszczędnościowo - kredytowej nie przysługuje roszczenie wobec członków kasy o pokrycie straty bilansowej kasy w oparciu o postanowienia statutu, przyjęte na podstawie art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 05 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo - kredytowych, wprowadzające podwyższoną odpowiedzialność członków za straty powstałe w kasie do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, jeżeli przed ogłoszeniem upadłości kasy, walne zgromadzenie (zebranie przedstawicieli) nie podjęło uchwały o pokryciu w ten sposób straty (art. 38 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze).

Podsumowując, uruchomienie dodatkowej odpowiedzialności członków spółdzielczych kas oszczędnościowo - kredytowych wymaga zatwierdzenia sprawozdania finansowego spółdzielni za rok obrachunkowy przez Zebranie Przedstawicieli Członków (...) i podjęcia przez ten organ uchwały o pokryciu straty w celu – co istotne – kontynuowania działalności kasy.

W związku z powyższym należy przyjąć, że w przypadku braku uchwały właściwego organu uchwałodawczego w przedmiocie pokrycia straty kasy z dodatkowych wpłat, wynikających z podwójnej odpowiedzialności członków kasy, określonej w art. 26 ust. 3 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo - kredytowych i statucie kasy, syndyk nie jest uprawniony do podjęcia decyzji w tym zakresie i w konsekwencji nie jest uprawniony do dochodzenia przedmiotowych wierzytelności od członków kasy.

W związku z tym, na podstawie powołanych powyżej przepisów, Sąd powództwo oddalił.

Sędzia Agnieszka Brzoskowska